

ภูสอยเดือน 1

huskyhund เขียน

SUKI Zweet*SM ภาพ

กุสอຍเต็อน 1

กุสอยเดือน 1

huskyhund เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2298-6

ภาพปก SUKI ZweeT*SM

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

มีคนเคยบอกไว้ว่า 'จุดหมายปลายทางอาจไม่สำคัญเท่าเรื่องราวระหว่างทาง' ประโยคนี้อาจจะเป็นเรื่องจริงก็เป็นได้ เพราะระหว่างทางที่เราได้พบเจอกับสิ่งต่างๆ ประสบการณ์เหล่านั้นทำให้เรากลายเป็นคนใหม่ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ที่ต่างไปจากเดิม และกว่าจะไปถึงปลายทาง... เราก็จะไม่ใช่มนุษย์เดิมที่จุดเริ่มต้นอีกต่อไป

เหมือนกับ 'รวินท์' ซึ่งตัดสินใจไปใช้ทุนถึงจังหวัดลำพูน เพื่อที่จะพิสูจน์ให้อดีตคนรักได้เห็นว่าเขาก็เป็นคนจริงจังเหมือนกัน และระหว่างทางในการพิสูจน์นั่นเอง ที่รวินท์มีโอกาสได้ไปทำกิจกรรมร่วมกับเด็กวิเศษ และนั่นคือจุดเลี้ยวจุดถัดมา

มันทำให้เขาได้รู้จักกับ 'ภูพิงค์' เด็กหนุ่มที่ทำให้การเดินทางของเขามีความหมายมากยิ่งขึ้น ระหว่างนั่นเองที่ตัวของรวินท์ก็ค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนไปที่ละนิด...

หากทุกคนสงสัยว่า 'ระหว่างนั้น' คุณทันตแพทย์รวินท์เจอเรื่องราวอะไรและเปลี่ยนไปแค่ไหนบ้าง อयरอช้า รีบพลิกหน้าถัดไปเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

Chapter 1

รวินท์

เม็ดฝนโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้ามืดครึ้มตั้งแต่เช้าตรู่ ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เจอจะแฉะไปหมด เป็นผลให้รวินท์ ทันตแพทย์หนุ่มที่เพิ่งเรียนจบมาหมาดๆ ที่เกียจจะหอบสารร่างออกไปไหน หลังจากตื่นแล้วเขาก็ยังนอนนิ่งๆ รอให้ราขึ้นอยู่บนเตียงภายในห้องพักแพทย์สักพักใหญ่ ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาดู เมื่อเห็นว่าหญิงสาวในดวงใจออนไลน์อยู่ในเฟซบุ๊ก ก็รีบกดส่งข้อความไปหา

ชายหนุ่มยิ้มหน้าบาน ขณะพิมพ์ข้อความส่งไปรั้วๆ ทว่าคนที่อยู่ปลายทางอ่านแล้วก็ไม่ตอบอะไรกลับมาทั้งนั้น

บางทีเธออาจคิดอยู่ว่าจะพิมพ์อะไร

จู้...จู้...

รวินท์เงยหน้าขึ้นมองที่มาของเสียง แล้วบ่นใส่จิ้งจกสองตัวประจำห้องของเขา "พวกมันอย่าทักสิวะ"

แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีข้อความใดๆ ตอบกลับมา ก่อนเธอจะออฟไลน์ไป รอยยิ้มของเขาจางหายไปทีละน้อย นั่งนิ่งอยู่อีกสักพักจึงถอนหายใจหนักๆ โยนโทรศัพท์มือถือทิ้งไว้บนเตียงแล้วเดินโซซัดโซเซเข้าครัว

ทันตแพทย์หนุ่มยืนนิ่งอยู่ที่หน้าเตาแก๊สที่มีคราบน้ำมันเกรอะกรังสีดำและเหนียวหนึบ ตั้งแต่เขาย้ายเข้ามาที่ห้องพักแพทย์ห้องนี้ก็ยังไม่เคยแตะมันเลย ไม่รู้ว่าใช้งานได้หรือเปล่าด้วยซ้ำ เจ้าของคนเก่าของห้องอาจจะ

ทิ้งมันไว้เป็นอนุสรณ์เพื่อหลอนคนรุ่นหลัง

เสียงห้องร้องดังโครกครากครั้งแล้วครั้งเล่า จนเขาต้องยกมือขึ้นกุมท้องไว้

"เอาไงดีวะ กินมาอีกแล้วเหอเนี่ย" ชายหนุ่มพึมพำพาลางยกมือขึ้นเกาศีรษะ สายตาหยุดอยู่ที่กระดิกต้มน้ำร้อนไปเกซึ่งเป็นเครื่องครัวเพียงอย่างเดียวที่เขาเคยใช้งาน เขาเอื้อมมือไปเปิดตู้เหนืออ่างล้างจานแล้วความหาบะหมี่สำเร็จรูปที่ซื้อตุนไว้

"อ้าว ฉิบหาย มาก่าหมด" พอลคิดว่าจะกินหมูหยองหมูแผ่นที่มีไปพาลางไว้ในตู้ก็เหลือแต่ซากถุงพลาสติกเท่านั้น เขาสายหน้าไปมาอย่างอ่อนใจ "สงสัยต้องเดินไปซื้อที่เซเว่นในโรงบาล หรือจะขับรถไปบีกซีดีวะเนี่ย ใ้อว้ย! คนยังซีเกียจอยู่"

ครั้งจะชวนเพื่อนไป... อากาศนานอนแบบนี้ ก็ไม่รู้ว่ามันอัญเชิญตัวเองออกจากที่นอนได้หรือยัง

รวินท์หันหน้ามองออกไปทางหน้าต่าง ยิ่งเมื่อเห็นฝนยังกระหน่ำเทลงมา จนมองไม่เห็นอะไร เขาก็ยิ่งถอดใจ นอนเหียวต่อไปอีกสักพัก รอให้ฝนชานน้อยก็แล้วกัน

หลังจากตัดสินใจได้ก็เดินไปล้มตัวลงนอนบนที่นอนเช่นเดิม

อา... นี่หรือชะตากรรมทันตแพทย์ใช้ทุนของเขา

"หิวไว้ยยย~"

จี้...จี้...

รวินท์แหงนหน้าขึ้นมองจิ้งจกสองตัวเดิมบนเพดานอย่างเคียดแค้น "มันน่าจับแดกนัก"

แรกๆ เขาก็ไม่ค่อยชอบจิ้งจกนักหรอก แต่ไหนๆ ก็ต้องอยู่ร่วมกันแล้ว เขาคงต้องปล่อยเลยตามเลย ตอนนี้นึกแปลกใจมากกว่าที่พวกมันอยู่ห้องเขาได้ โดยไม่อดตาย ในเมื่อห้องเขากันดารเสี่ยขนาดนี้ อาหารอะไรก็ไม่เคยให้แมลงยังไม่ค่อยจะบินผ่านเลยด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มมาใช้ทุนที่โรงพยาบาลลำพูนได้สักพักแล้ว และเขาก็เพิ่ง

สัมผัสได้ว่าเมืองลำพูนไม่ได้เป็นอย่างที่คาดไว้เลยสักนิด เขาคิดว่าอยู่อำเภอเมืองแล้วจะคึกคักไม่ต่างกับกรุงเทพฯ แต่ที่ไหนได้ นอกเหนือจากในโรงพยาบาลแล้วที่อื่นก็เงียบกริบ ผู้คนโหรงเหรงแม้กระทั่งในห้าง ถ้าที่นี้ไม่มีไอ้เต้เพื่อนรักกับพี่สิงหาซึ่งเป็นรุ่นพี่จากมหาวิทยาลัยเดียวกันอยู่ละก็ เขาคงตั้งเหงาทั้งเขาจนขาดใจตาย

รวินท์ กิจโสภณ อายุยี่สิบสี่ปี เป็นทันตแพทย์จบใหม่จากมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ ชายหนุ่มจัดว่าเป็นคนที่มีหน้าตาโคตรดี โดดเด่นทั้งในระยะใกล้ไกล ดวงตารูปเมล็ดอัลมอนต์สีน้ำตาลอ่อน ผมนั้นเล็กบางสีน้ำตาลนุ่มนิ่มราวกับขนแมว เขามีรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวออกร่ำคล้ายกลิ่นหอยดั้นออนเข้าไปเวลาเย็นๆ ก็ว่าหล่อมากแล้ว แต่พอยิ้มโชว์ฟันขาวเรียงตัวสวยก็ยิ่งทั้งหล่อและน่ารัก แถมฐานะทางบ้านค่อนข้างดี ส่งเสริมให้ชายหนุ่มดูดีมากยิ่งขึ้นไปอีก เขาเป็นเหมือนเดือนเต็มดวงที่ส่องแสงเด่นชัดบนท้องฟ้า ซึ่งดึงดูดความสนใจของคนทั่วไปได้เสมอ

เมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษา เขาเป็นคนดังประจำมหาวิทยาลัย ใครๆ ก็รู้จักทั้งที่ไม่ได้เป็นเดือน เป็นลีดคณะหรือลีดมหาวิทยาลัยแต่อย่างใด แต่แค่ครั้งเดียวเท่านั้นที่เขาหนีรุ่นพี่ไม่พ้น โดนจับไปถือธงมหาวิทยาลัยในงานฟุตบอลประเพณี ขนาดใส่ชุดนักศึกษาธรรมดาอย่างกลายเป็นจุดสนใจ แจ้งเกิดได้ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องและศิษย์เก่าในสนาม ลืมบรรดาสีตมมหาวิทยาลัยไปเลยทีเดียว

ตั้งแต่ครั้งนั้นมา รวินท์ก็กลายเป็นนายแบบประจำคณะไปโดยปริยายไม่ว่าจะเป็นการถ่ายโฆษณาไปริมตอะไรจะมีรูปเขาเป็นพรีเซ็นเตอร์อยู่เสมอตั้งแต่คลิกวิดีโอสอนแปรงฟัน ตอนใช้ไหมขัดฟัน ชักชวนน้องๆ มัธยมให้มาสนใจเข้าเรียนทันตแพทย์ ยาวไปถึงงานวิชาการและอื่นๆ อีกมากมาย บางครั้งก็โดนเรียกให้ไปเป็นนายแบบประจำเป็นให้มหาวิทยาลัยด้วย รับจีบแบบหมกอยู่คนเดียวยาวตลอดหกปีที่เรียนนั่นละ

เสียเวลา เงินก็ไม่ได้ แต่คนมันเกิดมาหล่อ จะทำอย่างไรได้

ชายหนุ่มจัดอยู่ในกลุ่มพวกมีมันสมองดี แต่รักสบายลำพอน้ำทุกสิ่ง

ส่วนความซึ่เกี่ยวข้องไม่ต้องพูดถึง บางครั้งเขาก็ยังงงตัวเองอยู่เหมือนกันว่าจะเลือกเรียนทันตแพทย์ตามที่บ้านให้มันเหนื่อยทำไม แต่ในเมื่อเลือกแล้วก็ต้องเรียนให้ดีและเรียนให้จบ ความตั้งใจของเขามีแค่เฉพาะเวลาเรียนขึ้นคลินิก และตอนใกล้สอบเท่านั้น ส่วนเวลาออกนอกเหนือจากนั้นเขาทุ่มเทให้กับการนอนเป็นอันดับแรก

แต่วันทีจะจริงจังมากเรื่องการดูแลรักษาคนไข้ เพราะนั่นเป็นชีวิตของคนอื่นซึ่งเขาจะต้องรับผิดชอบ ไล่เรื่องซึ่ลๆ นะ เขาจะซึ่ลๆ กับตัวเองเท่านั้น และก็คงเพราะมันอยู่ในดีเอ็นเอของเขาด้วยนั่นละ เนื่องจากทั้งบ้าน บิดามารดา พี่ชายพี่สาวต่างก็เป็นทันตแพทย์ด้วยกันทั้งนั้น

ถึงแม้วันทีจะได้ชื่อว่ายืดเยืงกว่าอากาศในเดือนเมษายนของประเทศไทย มีหญิงสาวและอาจจะชายหนุ่มอีกมากมายอยากจะทำเป็นแพนด้วย แต่หญิงสาวที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นแพนจริงๆ กลับมีเพียงคนเดียวเท่านั้น

ขวัญข้าวเป็นผู้หญิงที่มีหน้าตาจัดว่าค่อนข้างแะว แต่บุคลิกตรงข้ามสุดๆ เธอมีความเป็นผู้ร้น้ำและความรับผิดชอบสูงมาก เป็นที่รักของรุ่นพี่และอาจารย์แล้วยังเป็นที่เคารพของรุ่นน้อง นอกจากนั้นยังมีสไตล์การใช้ชีวิตต่างกับเขาราวฟ้ากับเหว เธอเรียนแพทย์รุ่นเดียวกันในมหาวิทยาลัยเดียวกัน เป็นประธานรุ่นจริงจังไปกับทุกสิ่งทุกอย่าง ยกเว้นกับแพน สำหรับเธอการเรียนต้องมาที่หนึ่งกิจกรรมเพื่อสังคมมาที่สอง ส่วนแพนกับครอบครัวนั้นมาเป็นอันดับสาม

วันทีและขวัญข้าวคบหากันมาตั้งแต่ตอนขึ้นปีสอง ฝ่ายทีองเองจนเกือบต้องเลิกกันอยู่หลายหนก็มีแต่วันทีนั่นละ เพราะว่าเธอไม่ค่อยจะมีเวลาไปเดดไปกินข้าว ไปดูหนัง หรือไปเที่ยวกับเขาเลย ใต้ตอนปีสามปีสี่ก็ยิ่งพอมีเวลาให้กันบ้าง แต่พอขึ้นปีห้าปีหกต่างคนต่างเรียนหนัก นานๆ ถึงจะได้เจอกันสักครั้งจนบางทีเขาแทบจะลืมหน้าแพนตัวเองไปแล้ว

ในช่วงทีห่างกัน วันทีก็มีแอบเกเรไปกั๊กกับผู้หญิงคนอื่นอยู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายก็ซมซานกลับไปตายรังนั่นละ เพราะว่าสำหรับเขา ขวัญข้าวเป็นคนที่เขาอยู่ด้วยแล้วสบายใจทีสุด มีความสุขทีสุด อนาคตแม่ของลูกเขาแบบที

เคยวาดฝันไว้เลยทีเดียว

ทว่าในเทอมสุดท้ายก่อนเรียนจบ จู่ๆ หญิงสาวก็โทรศัพท์มาเรียกเขาให้ออกไปพบที่ใต้หอพักของเธอกลางดึก เขายังจำสีหน้าเงี้ยวกับฉาบไว้ด้วยปูนในวันนั้นได้แม่น

"วิน ตกลงว่าจะเลือกไปใช้ทุนที่ไหน ขวัญถามวินหลายทีแล้วนะ"

"ก็ขวัญยังไม่บอกผมเลย ขวัญจะไปที่ไหนผมก็จะไปที่นั่นแหละ"

ขวัญชั่วคราวถอนหายใจยาว "วินคิดว่าเราจะจับฉลากไปที่โรง'บาลเดียวกันได้ง่ายๆ จั๊นเหรออ"

"เราก็เลือกโรง'บาลที่มีโควตาทั้งหมดและหมอพื้นเยอะๆ สิ"

"ขวัญมีโรง'บาลในใจแล้ว...แต่ปีนี้ที่นั่นไม่มีโควตาหมอพื้น"

"ถ้าฉันผมก็ไม่จับฉลากหรอก เดี่ยวจ่ายเงินแทนใช้ทุนเอา แล้วค่อยไปหาคลินิกแถวโรง'บาลขวัญทำงานก็ได้" วินที่เอื้อมมือไปกุมมือเธอไว้ "ผมไม่ยอมยกอยู่ห่างขวัญอะ"

หญิงสาวลดสายตาลงมองมือชายหนุ่ม แฉวตาของเธอสั่นไหว ขณะที่ค่อยๆ ดึงมือออกจากกรอเกาะกุม

"ขวัญ?"

"ขวัญว่า...เราเลิกกันเถอะวิน"

"อะ!? เดี่ยวๆ ผมทำอะไรผิดเนี่ย!" ทันตแพทย์หนุ่มถลาเข้าไปคุกเข่าลงตรงข้างม้านั่งที่เธอนั่งอยู่ พร้อมกับคว้ามือเธอกลับมากุมไว้แน่น "เกิดอะไรขึ้น ผมไม่เข้าใจ"

"วินไม่เคยจริงจังกับอะไรเลย รู้ตัวบ้างมั๊ย"

"ผมจริงจังกับขวัญไง ยังไม่พออีกเหรออ"

"จริงจัง? วินเคยเข้าใจความหมายของคำว่าจริงจังด้วยเหรออ" หญิงสาวพูดเสียงขึ้นจมูก

"หมายความว่ายังไงนะขวัญ ผมคบกับขวัญมาสี่ปี นี่ยังไม่เรียกจริงจังอีกเหรออ"

ขวัญชั่วคราวส่ายหน้าไปมา เธอยังเสียงที่จะสบสายตากับเขาอยู่ "เราไปกัน"

ไม่รอดหรอกวิน... ขวัญกับวินนะ เราแตกต่างกันมากเกินไป"

"แตกต่างกันอะไร เราคบกันมาสี่ปีแล้วนะขวัญ ถ้าจะไม่รอด มันก็ไม่รอดมาตั้งนานแล้วมัย" วินที่พูดเสียงเข้ม "หรือขวัญมีคนอื่น"

"ถามตัวเองดีกว่ามัย วินคิดว่าขวัญไม่รู้หรือ ในระหว่างที่เราคบกันมา วินนอกใจขวัญไปกี่ครั้งแล้ว"

ทันตแพทย์หนุ่มหน้าซีดเผือด ครั้งนี้เถียงไม่ออก เขากลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงคอ

"สำหรับวิน ไม่จำเป็นต้องเป็นขวัญก็ได้"

"ไม่จริง" วินที่พูดเสียงอ่อย "ผมยอมรับว่าผมเคยนอกใจขวัญ แต่ผมก็กลับมาหาขวัญทุกครั้งไม่ใช่หรือ ผมขอโทษที่ทำให้ขวัญโกรธและเสียใจ ถ้ามันเป็นสาเหตุที่ทำให้ขวัญจะเลิกกับผม ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอีก ขวัญสำคัญสำหรับผมมากนะ" เขาทำหน้าอ้อน จ้องมองตาเธอในแบบที่ทำให้สาวๆ และหนุ่มๆ ทุกคนใจอ่อนได้เสมอ

แต่คราวนี้ใช้ไม่ได้ผล...

"แต่ขวัญสำคัญสำหรับวิน... เหมือนกับที่ทุกคนสำคัญสำหรับวิน"

"ขวัญหมายความว่ายังไง ผมไม่เข้าใจ"

หญิงสาวมองลึกเข้าไปในดวงตาของชายหนุ่ม พลังถอนหายใจ "ขวัญไม่อยากเป็นเหมือนทุกคนของวิน"

วินที่นิ่งอึ้ง งุนงงหนักเข้าไปอีก เขาไม่แน่ใจว่าเธอพูดจาวกวน หรือเขาโง่กันแน่ "แต่... แต่ผมต้องการขวัญ... ไม่มีขวัญผมจะอยู่ได้ยังไงกัน"

"วินก็อยู่มาตั้งแต่เกิดได้โดยไม่มีขวัญไม่ใช่หรือ ตอนขวัญขึ้นนอกรัดวินก็อยู่ได้สบายๆ นี่" ขวัญหัวขมข้มบาง ทว่าดวงตามีน้ำตาเธอคลอ "อีกอย่าง... ยังมีคนที่ต้องการขวัญจริงๆ แล้วก็ยังมีอีกหลายๆ คนที่ต้องการวิน"

"ขวัญฟังผมนะ ผมจะปรับปรุงตัวตามที่ขวัญต้องการทุกอย่าง... ขอแค่ขวัญบอกผม"

"ขวัญอยากให้อินจิงจิงกับตัวเอง กับหน้าที่ กับชีวิต และใส่ใจคนรอบข้างบ้าง"

ชายหนุ่มพยักหน้าหงึกหงัก "ตกลง ผมจะปรับปรุงตัวตามที่ขวัญบอก
ผมสัญญา เพราะงั้น...ให้โอกาสผมนะ"

หญิงสาวไม่ตอบคำถามของเขา เธอเบือนหน้าหนีไปอีกทาง "ขวัญเลือก
โควตาไปโรงเรียนที่เชียงราย"

"ถ้างั้นผมก็จะไปเชียงราย"

"..."

"ไปไกลๆ เชียงรายก็ได้ ยิ่งงั้นผมก็ขับรถไปหาขวัญได้"

ขวัญก้าวลุกขึ้นแล้วหันหลังเดินออกไป

"โหมสิ! ผมจะจับฉลาก! ได้ที่ไหนก็เอาที่นั่น!"

ครั้งนี้หญิงสาวหยุดก็ แต่ก็ไม่ได้หันหน้ากลับไปหาอีกฝ่าย เธอกำมือแน่น
แล้วสาวฟ้าเดินจากไป

หลังจากวันนั้นมา ไม่ว่าจะวินท์จะพยายามติดต่อเธอหรือมารอพบเธอ
หลายครั้งหลายหนแล้วก็ยังไม่เป็นผล เขาเพียงพยายามส่งข้อความไปยัง
โทรศัพท์มือถือ แต่เธอก็ไม่เปิดอ่านเลย

ไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อว่าคนที่เพอร์เฟ็กต์อย่างเขาจะออกหัก วินท์
เสียศูนย์ไปไม่น้อย แต่ก็ยังโชคดีที่มีเพื่อนรักคอยช่วยพยุงอาการของเขาไว้

เต้ หรือเตชิต เป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่ชั้นมัธยมปลายจนจบปีหกของวินท์
คบหากันมานานจนรู้จักกันดี หลังจากวินท์ออกหัก ก็ได้เตชิตนี่แหละช่วยปลอบใจ
และเป็นทีปรึกษาให้

เตชิตเป็นลีดมหาลัย ปีเดียวกับกับที่วินท์โดนจับไปถือธงนั้นละ
วิบากกรรมของเขาเริ่มจากการคัดเลือกลีดคณะ ซึ่งเดิมทีทั้งตัวเขาและวินท์
เป็นตัวเต็ง ใ้ตอนแรกก็ไม่ได้สนใจจะเป็นลีดสักเท่าไรหรอก แต่พอถึง
วันคัดเลือก วินท์...เรียกไอ้วินเถอะ มันชิงผลึกเขาเข้าไปใส่รุ่นพี่ที่มาตามตัว
วิ่งหนีเอาตัวรอดไปคนเดียว แล้วปล่อยให้เขาเผชิญหน้ากับรุ่นพี่ตามยถากรรม

ตอนนั้นเตชิตคิดว่า ไหนๆ เขาก็ได้เป็นลีดคณะแล้ว กะจะขอแจ้งเกิด
ในงานฟุตบอลประเพณีสักหน่อย อุตสาห์ไปคัดตัวเป็นลีดมหาลัยแล้ว
ดันพลุกได้ซะด้วย แต่ที่ไหนได้ พอถึงวันงานไอ้วินมันเลือกชิงเขาเกิดไป

เสียอย่างนั้น กรรมที่ทำไว้กับมันในชาติก่อนคงมีมากโข

แต่ก็ว่าใครไม่ได้้นอกจากตัวเองนี่แหละ เพราะไ้ตอนทีพวกรุ่นพี่เขาเตรียมหาคนถือธง ถือลูกบอล จัดขบวนพาเหรดเข้าสนามกัน เขาสูมหัวร่วมคิดกับพี่ๆ เสนอให้จับไ้วินมาถือธงมหาวิทยาลัย เขาทำเป็นชวนมันมานั่งดู เขาซ้อมลัดโดยใช้สาวๆ เป็นตัวล่อ แล้วเอาเนกไ้หมัดขวามันไว้กับเก้าอี้ ครั้งนี้มันเลยหนีไม่รอด ถูกรุ่นพี่รวมโถมจนต้องตกปากรับคำ

เดซีตยก็มือขึ้นลูบศีรษะเพื่อน ทำหน้าเอ็นดูไปตามหน้าที่เพื่อนทีแสนดีหลังจากนั่งฟังวินทีครางหงงหงิงมาพักใหญ่ "มันก็ยังไม่แนะวะว่ามึงอกหักอะขวัญก็ดูเหมือนจะให้โอกาสมึงไม่ใช่หรอ อย่างน้อยก็ยังไม่ได้ปล้อกเฟชหรือเบอร์มือถือมึงนะเว้ย"

"แต่ไม่ตอบข้อความ ไม่ยอมเจอกู ไม่รับโทรศัพท์กู มึงไม่เรียกว่าอกหักแล้วเรียกว่าอะไรวะ"

"เรียกโดนเท..." พอพูดจบเห็นหน้าตาทีเหมือนจะร้องไ้ให้อยูรอมร่อแล้วก็สงสาร เดซีตจึงดึงเพื่อนรักเข้ามากอด "ไอ้ๆ มึงก็ปรับปรุงตัว ฮึดสู้หน่อยดี"

"กูก็ทำทุกอย่างแล้วนี่ไงวะ นี่กูไป้ออนอาจารย์ทีปรึกษาขวัญ ถามเรื่องโควตาโรง'บาลทีขวัญเลือก มึงรู้มัยว่าอาจารย์บอกวาขวัญเลือกไปโรง'บาลทีไกลสุดตีน เหนือสุด เจียบสุด โอกาสจะได้ก็มีเยอะด้วย แต่อาจารย์ก็บอกว่าถ้ากุดิดจะไปโรง'บาลเดียวกับขวัญ หรือหาคลินิกแถวนั้นทำไ้ให้ลืมไปได้เลย เพราะโรง'บาลทีขวัญเลือกปีนีไม่มีโควตาหมอพันธ์ แล้วคลินิกหมอพันธ์หายากมากด้วย คนแถบนั้นมักจะเข้าเมืองใหญ่ๆ ไปทำนู่น มึงดูสิ ห่างกันแบบนี้ กูจะเอาอะไรไปพิสูจน์ว่ากูปรับปรุงตัวเองแล้ววะ"

"เออ ก็สมเป็นขวัญดีวะ"

"กูไม่ได้ให้มึงชมขวัญ กูให้มึงช่วยกุดิด กูจะทำไ้ดีวะ"

"มันไม่จำเป็นว่ามึงต้องไปป่วนเบี่ยนรอบตัวเขาเพื่อพิสูจน์ตัวเองปะวะ มึงเป็นหมอเนะไ้เหี้ย คิดอะไรให้เหมือนหมอหน่อย"

"กูเป็นหมอพันธ์"

"เออ กูก็เป็นหมอมันเหมือนนี่แหละ หมอมัน เขาหมายถึงหมอที่ทำฟันให้คนใช้ ไม่ใช่หมอที่ฟันไปทั่วอย่างมึง รู้ตัวบ้างเปล่าวะ"

"รู้ กูอาจจะเห็น แต่ไม่ได้ใจเว้ย แล้วกูก็ไม่ได้ฟันไปทั่ว กูก็เลือกมะ"

เดซีตกลอกตาไปมา "เอางี้ กูกับมึงเลือกไปโรงพยาบาลทางเหนือที่มีโควตาหมอมันเยอะหน่อย จะได้อยู่ไม่ไกลขวัญนัก ชวงนี่ก็อย่าเพิ่งไปขอแถมมาก ให้เวลาเขาตกตะกอนความคิดสักหน่อย แล้วกูจะช่วยมึงหาทางส่งข่าวให้ขวัญอีกที แบบนี้มึงจะได้ดูมีจิตวิญญาณหมอขึ้นมาอีกจึ่งนึง เผื่อขวัญจะได้มองมึงดีขึ้น"

"มันจะช่วยได้จริงๆ เหรอวะ" นานี่นั่นรวนทีคิดหนัก เพราะไม่อยากรไปอยู่ต่างจังหวัดสักเท่าไร "ไปอยู่ตัวคนเดียวไม่ลำบากแยะเหรอวะ ถึงจะมีไอ้เต้ไปด้วย ก็ไชว่ามันจะซักผ้ารีดผ้าให้เขาไหม ตั้งแต่เกิดมาเขาก็ไม่ค่อยได้ทำอะไรเองเสียด้วย เพราะที่บ้านมีคนเยอะ และเขาก็เป็นลูกคนสุดท้ายของจึ่งมีทุกคนคอยดูแลอยู่ตลอด"

"ต่างจังหวัดมันก็ได้ต่างจากกรุงเทพฯ มากมายหรอกมึง ตอนกูไปเที่ยวเชียงใหม่กับที่บ้าน ก็เห็นมีโรงแรมหรูๆ มีสตาร์บัคส์ มีทีโยนโบว์ว มีร้านอาหารนานาชาติแบบฟรีเมีย่ม กลางคืนก็มีที่เที่ยวน่ามาหลาย แต่เพิ่มเติมจากกรุงเทพฯ คือมีวิวสวยๆ มีภูเขาแม่น้ำตกให้เที่ยวใกล้ๆ ไม่เชื่อมึงเปิดแผนที่ประเทศไทยดูเลย ทางเหนือภูเขาแม่น้ำตกเยอะยิ่งกว่าป้มน้ำมันที่กรุงเทพฯ อีก มึงคิดภาพดิ ทำงานแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นภูเขาเห็นทุ่ง ไ้โห...ที่ทำงานในฝันเลยนะมึง"

"อือ ก็จริง ถึงกูจะไม่ได้ฝันเหมือนมึงก็เหอะ แต่...จังหวัดที่กูกับมึงเลือกจะเหมือนเชียงใหม่เหรอวะ"

"จังหวัดไหนก็เหมือนๆ กันแหละ มึงก็เคยไปหัวหิน พัทยา ภูเก็ต ภูเก็ตใหญ่เนี่ย ก็มีอย่างที่คุณดูเหมือนกันมะ แถมมึงก็ไม่ได้อยู่คนเดียว มีกูอยู่ด้วยไง"

รวนทีพยักหน้าหงึกๆ "ก็ใช่"

"เพื่อความรักของมึง ทุ่มเทหน่อยเว้ย"

"เออ เอาใจเอากันวะ" เขาตอบเสียงอ่อย

หลังจากหลับตาจิ้มเลือกโรงพยาบาลกับเพื่อนรักอยู่หลายที พวกเขา ก็เลือกที่จะไปที่โรงพยาบาลลำพูน เพราะโรงพยาบาลอยู่ในอำเภอเมือง ที่นั่นคงไม่ต่างกับกรุงเทพฯ มากนัก ชื่อเมืองก็เพราะดี แถมอยู่ไม่ไกลจาก ตัวเมืองเชียงใหม่มากนัก อันที่จริงพวกเขาไม่เคยไปลำพูนหรอก ในเมืองนั้น จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ แต่มีรุ่นพี่ใช้ทุนอยู่ที่นั่นหนึ่งคน รวมเข้ากับไอ้เตชิต ก็เป็นสาม อย่างน้อยก็มีพวก คงไม่น่าเบื่ออะไร

โควตาโรงพยาบาลลำพูนเปิดรับทันตแพทย์สามคน มีทันตแพทย์ เลือกลงไปใช้ทุนที่นั่นเพียงสองคน คือรวินท์กับเตชิตนั่นละ พวกเขาจึงได้ไปลำพูน ตามที่เลือกไว้โดยไม่ต้องจับสลากลุ้นให้เหนื่อย

เมื่อมีการประกาศผลโรงพยาบาลที่เหล่าทันตแพทย์มือใหม่จะไปใช้ทุน อย่างเป็นทางการ รวินท์รีบส่งข้อความไปบอกกับขวัญข้าวทันที ซึ่งครั้งนี้ เธอเปิดอ่านข้อความและตอบกลับมาสั้นๆ ว่า

'ขอให้มีช่วงเวลาดีๆ ที่นั่นนะ'

รวินท์ยิ้มกว้าง เขาคิดว่าตัวเองมาถูกทางแล้ว เพราะอย่างน้อยเธอก็ยอม อ่านข้อความและตอบกลับ อีกไม่นานก็คงใจอ่อน ยอมกลับมาคืนดีกับเขา

"จะว่าไป มึงยอมไปใช้ทุนก็ว่าแปลกมากแล้ว แต่ที่บ้านมึงยอมให้ไปด้วย นี่แปลกกว่า เป็นไปได้ไงวะเนี่ย กูละงง" เตชิตงงหนักยิ่งกว่า เมื่อเห็นว่าที่บ้าน ของเพื่อนรักสุดคุณชายยอมให้ไปใช้ทุนที่ต่างจังหวัดจริงๆ

"มึงก็รู้ พ่อแม่ที่กูก็หมอพั้นปะ ทุกคนก็ใช้ทุนเหมือนกัน แล้วทำไม จะไม่ให้กูไปใช้ทุนวะ"

"เออ ก็เห็นมึงลูกคนเล็ก ที่บ้านอาจจะหวง"

"กูว่าเพราะคนเล็กนี้แหละวะ เลยปล่อย"

"โถ พ่อแม่กับพี่ๆ มึงไอ้มึงจะตายหา เห็นประคบประหงมกันจะตาย แต่ตอนนี้มึงก็อายุมากแล้วนี่นะ คงอยากให้ลูกแห่งหยานมแหละวะ"

"ลูกแห่งฟอง" รวินท์ยกขาถีบเพื่อนรักไปหนึ่งที

เตชิตหัวเราะร่วน แต่เขาคิดอย่างนั้นจริงๆ นะ ไอ้วินนะ เป็นคุณชาย

เสียจนเคยตัว มันไม่ใช่เรียสกับอะไรสักอย่างในชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างมันได้มา
ง่ายๆ บางทีไม่ทันได้อ้าปาก แต่ข้าเล็งมองทุกคนก็หาประเด็นใส่พานมาให้มัน
แล้ว จีบผู้หญิงมันยังไม่เคยต้องจีบเองเลย ขนาดตอนที่พวกเขาเป็นนักศึกษา
ทันตแพทย์ คนอื่นวิ่งวุ่นหาเคสกันแทบตาย แต่ไอวันนะ มีคนไข้มาต่อคิว
รอให้เล็อกเลย ชีวิตของมันสบายขนาดนั้น พ่อแม่ของมันก็คงอยากให้มันโต
เป็นผู้ใหญ่บ้าง เลยยอมให้ไปอยู่ต่างจังหวัดตามลำพัง

ตั้งนั้นหลังจากเรียนจบ ทันตแพทย์ป้ายแดงทั้งสองจึงเก็บผ้าผ่อนเดินทาง
ไปยังโรงพยาบาลซึ่งเป็นที่หมาย บิดามารดาของรวินท์มาส่งเขาถึงหน้าหอพัก
โดยที่ไม่ให้พี่ชายและพี่สาวของเขาตามมาด้วย เพราะทั้งสองไม่เห็นด้วยกับ
การส่งรวินท์ไปทำงานที่ไกลๆ เมื่อบอกกล่าวกันเสร็จ บิดามารดาของรวินท์
ก็โบกมือลาแล้วก็ปล่อยบุตรชายคนเล็กไปตามเวรตามกรรม ส่วนพวกเขาก็
ไปเที่ยวเชียงใหม่กันต่อ

โรงพยาบาลลำพูนไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก แต่ก็ดูสะอาดสะอ้าน
มีตึกเก่าๆ ด้านหลังโรงพยาบาลเป็นหอพักแพทย์ซึ่งให้พักได้ห้องละคน
ภายในห้องกว้างขวาง มีห้องนอน ห้องครัว ห้องอาบน้ำ และห้องนั่งเล่น
ให้พร้อม เดซิดได้ห้องพักที่ชั้นห้า ส่วนห้องของรวินท์อยู่ที่ชั้นสาม ในห้องนอน
ของรวินท์มีพัดลมไปเกบนผนังหนึ่งเครื่อง ซึ่งเปิดที่เสียงดังกระหึ่มขึ้นไปถึง
ห้องของเดซิดที่ชั้นห้า สายคอเหมือนจะร่วงลงมาอยู่รวมรอบ แถมแรงลมเบา
ยิ่งกว่าตมตมเสียดอีก ตรงมุมห้องข้างหน้าต่างมีตู้เสื้อผ้าแบบผ้าใบพลาสติก
ที่รูดซิปไม่ขึ้น เปิดค้างไว้อ้าซ่า ภายในตู้มีไม้แขวนเสื้อฟุ้งๆ สองสามอัน
กลางห้องมีเตียงไม้เก่าๆ เป็นเฟอร์นิเจอร์แถมให้ด้วย ส่วนในห้องครัวมีเตาแก๊ส
กับถังแก๊สเก่าที่แพทย์คนเดิมทิ้งไว้ นอกจากนั้นในห้องอื่นๆ ก็โล่งว่าง แม้แต่
ผ้ามาวยังไม่มีให้ มีอย่างเดียวที่พอดูได้ก็คือกระบือสีขาวยาวที่ปูพื้นห้อง ถึงแม้
จะเก่ามีรอยขีดข่วนมากมายก็ตามที

พอได้เห็นห้องพักครั้งแรกทันตแพทย์มือใหม่สองคนก็ออกไปเส็กน้อย
แต่ป่าแม่บ้านอุตสาหะทำความสะอาดไว้ให้เป็นอย่างดี พวกเขาจึงไม่พูดอะไร
มากนัก ได้แค่ส่งสายตาไปลอบใจกันเองไปมา

เมื่อชนกระเป่าเข้าห้องแล้ว สองหนุ่มจึงต้องออกไปหาซื้อของเข้าห้องพักกันต่อ พวกเขานำรถส่วนตัวจากกรุงเทพฯ มาใช้งานด้วย รถของรวินท์เป็นออดี้สปอร์ตสองประตูซึ่งบิดาให้บริษัทขนส่งจัดการนำมาส่งให้ถึงหน้าหอพัก ส่วนของเตชิตเป็นฮอนด้า CR-V ดังนั้นเมื่อจะไปซื้อของจำนวนมากกัน รวินท์ผู้ซึ่งเอารถมาใช้แบบไม่ได้คิดหน้าคิดหลังอะไรเลยจึงต้องอาศัยรถเพื่อนไปแทน

ระหว่างทางที่รถแล่นผ่านไปช้าๆ รวินท์เกาะกระจกรถมองสองข้างทางที่ดูสงบ บ้านแต่ละหลังปิดเงียบเชียบ มีต้นไม้ร่มรื่นเขียวขจี มองเห็นภูเขาอยู่ไกลๆ ถ้าพูนก็เป็นเมืองที่สวยงามดี แต่ไม่เหมือนอย่างທີ່คิดไว้สักเท่าไรหรือ "ไอ้เต้ กูว่าต่างจังหวัดไม่ได้เหมือนกันไปหมดทุกจังหวัดหรอกวะ"

"มึงเพิ่งรู้ตัวหรือวะ กูถูกใจตั้งแต่ตอนมาถึงแล้ว ที่นี้เงียบกว่าที่กูคิดไว้เยอะเลย"

"แต่อย่างน้อยก็มีห้างอยู่ใกล้ๆ โรงเรียนด้วยนะมึง" เขาพูดปลอบใจตัวเองและเพื่อน มาถึงขนาดนี้พวกเขาก็นั่งหลังกลับไม่ได้แล้วละ

รวินท์พยายามแต่งตัวบ้านๆ เพื่อไม่ให้ดูเด่นมากนัก แต่เสื้อเชิ้ตกางเกงยีน เข็มขัด และกระเป๋าตาสงัดหลายชิ้นๆ แต่ราคารวมกันเหยียบแสนที่พี่ ชนซื้อไว้ให้ ซึ่งที่จริงเขายังไม่เคยรู้ราคาของสิ่งของเหล่านี้เลยด้วยซ้ำ ชีวิตของรวินท์นะ เคยจ่ายเองก็มีแค่ค่าอาหาร ค่าน้ำมันรถ ค่าโยนโบว์ชิ่งแล้วก็ค่าตัวหนังสือเท่านั้นละ ซึ่งส่วนใหญ่ก็ใช้บัตรเครดิตของที่บ้านรูดไปแบบไม่ต้องคิดอะไรมาก

แต่ด้วยใบหน้าที่หล่อเหลาระดับคนดังของมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ ที่มาแบบแพ็คคู่แล้ว ไม่ว่าจะพวกเขาจะเดินไปที่ไหนก็มีแต่คนจ้องมองทั้งนั้น จ้องกันจนเหลือवलหลัง ชนิดที่ว่าขนาดเขาคิดว่าตัวเองชินกับการถูกมองแล้วยังรู้สึกแปลกๆ

"ไอ้เต้ กูว่ารีบซื้อรีบกลับเหอะวะ"

"กลัวเขาเข้ามาจับตัวมึงไปปล่อยปารีไงวะ ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ที่นี้ไม่ใช่สวนลุมฯ เอ๊ะ? หรือว่ามึงเคยไปชโมยกไก่เขาแล้วหนีนั่นวะ"

"ก็ตามหลังมึงลงไปนั่นแหละ ไอ้हां"

เตชิตหัวเราะร่วน "ก็ให้คนเขามองหน่อยไม่ได้รีไร้ง มึงไม่สึกหรืออะไรหรือคะ" เขาพูดพลางยกมือขึ้นโอบไหล่เพื่อนรัก "ไปๆ อยู่กับพี่ได้ ไม่ต้องกลัวท่าอะไรหรอก"

"กลัวความห่าของไอ้พี่เตนี่แหละ ไปไกลๆ ตีนกูเลยไป กวนสันตินฉิบหาย" รวินท์ผลักมืออีกฝ่ายออกแล้วเดินไปตั้งรถเข็นมาหนึ่งคัน "กูไปของกู มึงไปของมึง อีกชั่วโหมงเจอกันตรงนี่"

"อ้าวๆ มึงจะไหวหรือวะ รู้ยังว่าต้องซื้ออะไรบ้างอะ"

"รู้ไว้ๆ กูไม่ได้ไง!" ชายหนุ่มตอบพลางเข็นรถเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

ถึงจะพูดไปแบบนั้น แต่หลังจากเดินวนในห้างบิ๊กซีครบรอบ รวินท์ก็ยังไม่รู้ว่าตนเองควรจะต้องซื้ออะไรบ้าง ก็ทั้งชีวิตเขาเคยซื้อของเข้าบ้านเองซะที่ไหน

อืม...ที่ห้องมีเตี๋ยงแล้วก็ต้องมี...

"หมอน หมอนข้าง ผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม ฉลาดเหมือนกันนะเนี่ยกูต้องซื้อพัคลมด้วย อันในห้องนี้ วันดีคืนดีคงจะร่วงจากผนังแหง อืม...แล้วก็ไม่แฉวนเลื้อยด้วย" เขาเลือกของหยิบโยนใส่รถเข็นไปเรื่อยๆ

"ของกินๆ มาฆ่า ปลากระป๋อง หมูหย็อง...ขนม" ใช้เวลาไม่นานก็เลือกสารพัดของกินมาเต็มคันรถ แคนี่เขาก็น่าจะอยู่ได้ไปอีกสักสัปดาห์ ถ้าขาดเหลืออะไรค่อยออกมาหาซื้ออีกที

หลังจากซื้อของเสร็จก็เข็นรถเข็นออกมาหาเพื่อนรักซึ่งยืนอ้าปากหารออยู่

"ไง ของครบนะมึง"

"เออ ครบ ซื่อเยอะขนาดนี้เหลือใช้ไปทั้งเดือน" รวินท์ตอบอย่างมั่นใจ

พอกลับไปถึงห้องพัก รู้สึกหิวขึ้นมาตึงตึง และตั้งใจจะด้อมมามากินนั่นล่ะ เขาจึงนึกขึ้นได้...มีมาฆ่า แต่ไม่มีน้ำร้อน ไม่มีจานชาม ซ้อนส้อม แล้วจะกินยังไงวะ!

แต่เพื่อไม่ให้เตชิตสับสนประมาท เขาจึงทำเป็นโทรศัพท์ไปชวนอีกฝ่ายออกไปกินข้าวข้างนอกแทน แล้วแวะร้านสะดวกซื้อซื้อของที่ขาดมาเพิ่ม

และนั่นก็คือที่มาของกระตักน้ำร้อนพลาสติกกระตักเดียวที่ตั้งได้แต่อยู่ในห้องครัว

หลังจากนั้นรวินท์ก็ไม่ได้ซื้ออะไรเข้าห้องอีก เขาปล่อยให้ห้องนั่งเล่นโล่งว่างมานานยังไม่คิดจะซื้อมาติด ถ้ามีเวลาวางสวนใหญ่ก็จะไปนอนใช้แล็บที่ออฟฟิศโลกอินเตอร์เน็ตอยู่ในห้องนอน บนเตียงนอนที่...ไม่ว่าจะนั่งหรือนอนตรงไหนของเตียง ตัวเขาก็จะไหลลงไปตรงกลาง เพราะความเก๋ของฟูก

จนกระทั่งวันที่เตชิตมาเยี่ยมห้องแล้วพบว่าไม่มีที่นั่ง เขาจึงขับรถไปซื้อที่นอนปิกนิกมาปูไว้ให้มันนั่ง จะได้ไม่พุดมากอีก

ส่วนห้องพักของเตชิตต่างกับห้องของเพื่อนรักราวฟ้ากับเหว ในครัวของเขา มีเตาไฟฟ้า หม้อหุงข้าว ตู้เย็น ไมโครเวฟ และจานชามหม้อไอน้ำพร้อมเขาซื้อผ้ามาจนสำเร็จรูปมาติดในห้องทุกห้อง มีโต๊ะญี่ปุ่นกับเบาะสำหรับนั่งพื้นในห้องนั่งเล่นเอาไว้สำหรับนั่งอ่านหนังสือและกินข้าว มีชั้นวางหนังสือ เครื่องเสียง โทรทัศน์จอใหญ่ และโซฟาเล็กๆ ห้องนอนมีที่นอนใหม่บนเตียง มีตู้เสื้อผ้าที่ทำจากไม้ ดูเป็นห้องที่มีคนอยู่อาศัยมากกว่าเป็นกอง ที่จริงเขาก็แนะนำไว้วินได้แหละว่าควรต้องเริ่มต้นซื้ออะไรเพิ่มบ้าง แต่ที่ไม่ทำก็คงเพราะ...เขาอยากจะช่วยสนองเจตนาของพ่อแม่มันซะมั้ง

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังแว่ว รวินท์กระดุ้งตัวลุกขึ้นนั่ง แล้วเอื้อมไปหยิบมากดรับสาย

"ไ้ได้ โหย ภูทิวฉิบหาย ห้องกูไม่มีของกินเลยอะ"

[ภูท่าข้าวผัด กินปะ]

"กิน! เตียวไปหาที่ห้องเว้ย"

[เออ มาไวๆ ภูรออยู่] เตชิตกดวางสาย พลังอ้อมยิ้มแล้วส่ายหน้าไปมา

Chapter 2

ชีวิตการใช้ทุน

หลายเดือนผ่านไป วรินทร์คุ้นเคยกับสถานที่ทำงาน หอพักแพทย์ บิ๊กซี และความเงียบเหงาของเมืองลำพูนมากขึ้น เขาค่อยๆ เรียนรู้การใช้ชีวิตด้วยตนเองซ้ำๆ ซ้ำระดับหอยทากคลานบนขี้เถ้า ด้วยความที่ไม่ค่อยใส่ใจกับอะไรรอบๆ ตัว จนกว่าตัวเองจะเอะใจหรือมีใครมาสะกิดทัก

เมื่อถึงเวลาเลิกงาน วรินทร์ลุกขึ้นถอดเสื้อกาวน์ออกแล้วม้วนๆ ไว้ จากนั้นก็ปิดซีเกียจแบบสุดแรง ชนิดที่ไม่อวยทันทแพทย์คนอื่นฯ และผู้ช่วยเลยสักนิด

"รักษามาคนน้อยเว้ยไอ้วิน" สิงหาหัวเราะ ชายหนุ่มเป็นรุ่นพี่ของวรินทร์ มาใช้ทุนที่โรงพยาบาลแห่งนี้ก่อนหน้าเขากับเตชิตได้ปีกว่าแล้ว "มีงกลับเลย รีบปล่าววะเนี่ย ไล่ได้มันอยู่เวรนี่"

วรินทร์ยังไม่ทันจะตอบ พยาบาลจากแผนกอื่นก็กรูกันเข้ามาเกาะที่ประตู หน้าห้อง ส่งเสียงวีดว้าย เรียกทันตแพทย์หนุ่มให้เดินเข้าไปหา

"คนหล่อก็ตืออย่างนี้แหละเว้ย ไปๆ ไปหาสาวๆ เขาหน่อย" สิงหาผลักไหล่ รุ่นน้องไปเบาๆ

ชายหนุ่มยิ้มรับ ขณะที่กำลังจะไปหาพยาบาลกลุ่มนั้น "มีอะไรหอรอครับ"
"หมอวิน~ มื้อเย็นจะทานอะไรดี ให้ไข่มุก โบว์ แล้วก็แก้มไปทำให้ทาน ตีมัยคะ นี่ๆ ชื่อของสดมาแล้วด้วย เต๋ยวทำต้มยำกุ้ง ผัดผักคะน้าหมูกรอบ แล้วก็ยำวุ้นเส้น"

ทันตแพทย์หนุ่มมองตามถุงในมือพยาบาลสาวๆ พลังกลืนน้ำลายเอือก

ใครจะคิดว่าผู้ชายที่มีพร้อมทุกอย่าง
ทั้งหน้าตา เงินทอง และหน้าที่การงานอย่าง 'รวิ้นท์' จะถูกผู้หญิงทิ้ง
แถมยังโดนตราหน้าว่าเป็นคนไม่เอาไหน ล่องลอยไร้จุดหมายอีกด้วย
แต่ด้วยความที่ยังรัก รวิ้นท์จึงอยากพิสูจน์ให้เธอเห็นว่าเขารอจริงจกกับเธอขนาดไหน
และจะเปลี่ยนเป็นคนใหม่เพื่อเธอให้ได้
ทันตแพทย์หนุ่มจึงเลือกจังหวัดสาปูนเป็นที่ใช้ทุนพร้อมกับเป็นสถานที่พิสูจน์ตัวเอง
แต่การใช้ชีวิตไกลบ้านตามลำพังก็ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด
ถึงแม้เพื่อนสนิทอย่าง 'ต๊อด' จะมาใช้ทุนที่เดียวกับเขาก็ตาม
ด้วยเหตุสุดวิสัยทำให้ทันตแพทย์หนุ่มไปรู้จักกับพี่สาวหน้าโหดอย่าง 'ภูงิ๊งค์'
และตกอยู่ในสถานการณ์แบบน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า
ในเมื่อน้องคนนี้อาจทำให้เขาช่วยโปรโมตกิจกรรมของคณะในฐานะคู่ชีพ
เขาก็ขอข้อแลกเปลี่ยนเล็กๆ น้อยๆ ด้วยการให้อีกฝ่ายมาเป็นเบาะช่วยเขาจัดการชีวิตแล้วกัน
ทว่าเมื่อต้องใกล้ชิดกันบ่อยเข้า ความรู้สึกระหว่างกันก็เริ่มเปลี่ยนไป...
แล้วความสัมพันธ์ของพวกเขาจะเรียกว่าอะไรกันแน่

18+ เหมาะสำหรับผู้ช้่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2298-6

9 786160 622986

ราคาเล่มละ 769 บาท